

Sygn. akt XV C 834/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku w XV Wydziale Cywilnym

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Weronika Klawonn

Protokolant: st. sekr. sąd. Magdalena Florian

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2014 w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa **I. B.**,

przeciwko **Towarzystwu (...) Spółki Akcyjnej**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda I. B. kwotę 30 000 zł. (trzydzieści tysięcy złotych) tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 3 marca 2009 r. do dnia zapłaty,
2. w pozostałym zakresie powództwo o zapłatę zadośćuczynienia oddala,
3. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda I. B. kwotę 40000 zł. (czterdzieści tysięcy złotych),
4. w pozostałym zakresie powództwo o zapłatę odszkodowania oddala,
5. znosi wzajemnie koszty zastępstwa procesowego,
6. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Gdańsku :
  - 1) od powoda I. B. z zasądzonych roszczenia kwotę 2500 zł. (dwa tysiące pięćset złotych) tytułem obciążającej powoda części opłaty oraz kwotę 250 zł. (dwieście pięćdziesiąt złotych) tytułem obciążającej powoda części kosztów opinii biegłego,
  - 2) od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej kwotę 3500 zł. (trzy tysiące pięćset złotych) tytułem obciążającej pozwanego części opłaty od pozwu oraz kwotę 250 zł. (dwieście pięćdziesiąt złotych) tytułem obciążającej pozwanego części kosztów opinii biegłego.

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 30 września 2013r. powód I. B. domagał się zasądzenia od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 50.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 3 marca 2009r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną wskutek śmierci ojca S. B. (1), kwoty 50.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 3 marca 2009r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną wskutek śmierci matki J. B., kwoty 20.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 3 marca 2009r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za pogorszenie się sytuacji życiowej na skutek śmierci ojca S. B. (1) oraz kwoty 20.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami

od dnia 3 marca 2009r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za pogorszenie się sytuacji życiowej na skutek śmierci matki J. B..

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 1 października 2008r. w miejscowości P., gmina K. około godziny 9:25 doszło do wypadku komunikacyjnego. Kierujący pojazdem osobowym marki R. o nr rej. (...) - S. B. (2) naruszając zasady ruchu drogowego nie dostosował prędkości do panujących warunków atmosferycznych, w wyniku czego doszło do zderzenia czołowego z prawidłowo jadącym pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...) kierowanym przez S. B. (1). W wyniku obrażeń poniesionych w wypadku S. B. (1) i J. B., będąca pasażerką ponieśli śmierć. Sprawca wypadku ubezpieczony był w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Pozwany wypłacił mu tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę kwotę 30.000 zł. Na skutek tragicznego zdarzenia stracił oboje rodziców, w wyniku czego znacznemu pogorszeniu uległa również jego sytuacja życiowa. Był bardzo zżyty z rodzicami. Z uwagi na swój stan zdrowia wymagał z ich strony stałej opieki. Rozpoznano u niego encefalopatię oraz zaburzenia depresyjne na podłożu organicznym. Pomimo podeszłego wieku jego rodzice byli osobami aktywnymi i energicznymi, w całości się mu poświęcając. Od ich śmierci odczuwa ich brak w codziennym funkcjonowaniu. Nie potrafi odnaleźć się w nowej rzeczywistości. Nie jest w stanie samodzielnie funkcjonować. W jednej chwili stracił obojga rodziców, dwie najbliższe mu osoby, które w całości oddawały się opiece nad nim. Wciąż towarzyszy mu głęboki smutek, poczucie przygnębienia, bezradności, pustki i bezsensu życia. Ma również problemy z koncentracją uwagi i skupieniem się na wykonywaniu zwykłych czynności życia codziennego. Czuje się samotny i opuszczony. Obecnie opiekę nad nim sprawuje brat, który zapewnił mu mieszkanie i sprawuje pieczę nad jego codziennym funkcjonowaniem. Śmierć rodziców była dla niego najcięższym doświadczeniem, które spowodowało wiele cierpienia. Wciąż towarzyszą mu doznany wstrząs psychiczny i zaprzeczenie, stanowiące reakcję na niespodziewaną śmierć rodziców. Podniósł, że pozwany zbagatelizował okoliczność, iż jest on osobą chorą, niezdolną do samodzielnej egzystencji, wymagającą stałej opieki i pomocy.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda kosztów postępowania.

W uzasadnieniu zarzucił, że wysokość dochodzonego przez powoda roszczenia jest wygórowana, biorąc pod uwagę zarówno obecne realia społeczne, jak również poglądy doktryny i orzecznictwa. Podniósł, że zasądzenie na rzecz powoda zadośćuczynienia nie będzie stanowiło ewentualnej dolegliwości dla sprawcy wypadku i z tego powodu roszczenie powoda nie może być oceniane w kontekście dolegliwości czy kary, jak też w kontekście satysfakcji powoda. Zaprzeczył, aby powód z uwagi na orzeczony umiarkowany stopień niepełnosprawności wymagał opieki ze strony osób trzecich. W jego ocenie obecny stan zdrowia psychicznego powoda jest podyktowany, choćby częściowo dolegliwościami samoistnymi, za które nie ponosi on odpowiedzialności. Ustosunkowując się do żądania w przedmiocie odszkodowania, podniósł że powód w żadnym zakresie przedmiotowego roszczenia nie udowodnił. Powód aktualnie mieszka z bratem, otrzymuje wynagrodzenie w wysokości 1.805 zł. W jego ocenie również w wyniku postępowania spadkowego otrzymał pewne przysporzenie majątkowe. Zakwestionował żądanie powoda w przedmiocie odsetek ustawowych wskazując, że powód nie wykazał, aby w toku postępowania likwidacyjnego zgłosił sprecyzowane roszczenie w tym zakresie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 października 2008r. w miejscowości P., gmina K. około godziny 9:25 doszło do wypadku komunikacyjnego. Kierujący pojazdem osobowym marki R. o nr rej. (...) - S. B. (2) naruszając zasady ruchu drogowego nie dostosował prędkości do panujących warunków atmosferycznych, w wyniku czego doszło do zderzenia czołowego z prawidłowo jadącym pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...) kierowanym przez S. B. (1). W wyniku obrażeń poniesionych w wypadku S. B. (1) i J. B. (rodzice powoda) ponieśli śmierć. Sprawca wypadku związany był z pozwanym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

(okoliczności bezsporne)

Pozwany w dniu 6 marca 2009r. wydał decyzję, na podstawie której przyznał powodowi zadośćuczynienie w wysokości 25.000 zł. Świadczenie niniejsze obejmowało zaliczkę na poczet przyszłych kosztów w wysokości 10.000 zł oraz

zadośćuczynienie w wysokości 15.000 zł. Decyzją z dnia 14 maja 2009r. pozwany przyznał powodowi dodatkowo zadośćuczynienie w wysokości 15.000 zł.

Dowód:

-decyzja o przyznaniu zadośćuczynienia z dnia 06.03.2009r., k. 58

-decyzja o przyznaniu zadośćuczynienia z dnia 09.05.2009r., k. 59-59v

Powiatowy Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w K. wydał orzeczenie, na podstawie którego zaliczył powoda do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Orzeczenie zostało wydane na stałe.

Dowód:

-orzeczenie o stopniu niepełnosprawności, k. 64

Powód zgłosił pozwanemu szkodę w dniu 2 lutego 2009r.

(okoliczność bezsporna)

Powód prowadził wspólne gospodarstwo domowe ze zmarłymi rodzicami S. B. (1) i J. B. do daty ich śmierci. Rodzice mieli przyznane świadczenia emerytalne. Wcześniej oboje wykonywali zawód nauczyciela. Powód przed śmiercią rodziców świadczył pracę jako pracownik fizyczny. Aktualnie zatrudniony jest w tym samym miejscu. Przed śmiercią rodziców jeździł na konsultacje medyczne do G.. Na konsultacje woził go ojciec. Wspierał rodziców finansowo. Rodzice w większości partycypowali w kosztach utrzymania wspólnego gospodarstwa domowego. Pozostałe środki powód przeznaczał na własne potrzeby. Rodzice powoda sprawowali nad nim opiekę. Pomagali mu również w nauce. Przez pierwszy rok po śmierci rodziców powód mieszkał sam w ich domu w K.. Aktualnie prowadzi samodzielnie gospodarstwo domowe w K.. W K. również mieszka brat powoda, który sprawuje nad nim kontrolę. Dysponuje również pieniędzmi powoda. Powód opłaca rachunki wspólnie z bratem, z którym utrzymuje stałe kontakty. Pomaga mu również żona brata. Odległość między ich mieszkaniami wynosi około 300 metrów. Po śmierci rodziców powód zamknął się w sobie.

Dowód:

-zeznania powoda I. B., k. 81-81v (czas : 00:07:07 - 00:17:24), k. 82-82v (czas : 00:48:02 - 00:58:19)

-zeznania powoda K. B., k. 81v-82 (czas : 00:23:24 - 00:40:37)

Wypadek z dnia 1 października 2008r. negatywnie wpłynął na stan psychiczny powoda. Spowodował u niego obniżony nastrój i problemy ze snem. Była to reakcja adekwatna do zaistniałej sytuacji. Okres żałoby nie przedłużał się. Stan zdrowia psychicznego powoda w okresie poprzedzającym śmierć jego rodziców był przyczyną, dla której przyznano mu grupę inwalidzką. Od czasu dzieciństwa był niepełnosprawny intelektualnie. Rozpoznawano u niego encefalopatię oraz zaburzenia zachowania. Aktualnie u powoda rozpoznano encefalopatię o nieznannej etiologii oraz zaburzenia zachowania i emocji na podłożu organicznym. Aktualny stan zdrowia powoda oraz jego kondycja psychiczna są porównywalne do stanu sprzed wypadku, w jakim zginęli jego rodzice. Wypadek nie przyczynił się w sposób bezpośredni do pogorszenia się stanu zdrowia powoda, z wyjątkiem czasu bezpośrednio po wypadku, kiedy powód był smutny. Było to adekwatne do zaistniałej sytuacji. Zgłaszane przez niego dolegliwości w pozwie są dolegliwościami, które utrzymują się od wielu lat, jeszcze przed wypadkiem z dnia 1 października 2008r.

Dowód:

-opinia biegłego sądowego z zakresu psychiatrii I. Ś. oraz biegłego sądowego z zakresu psychologii A. M., k. 92-95

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie. Sąd uznał odpowiedzialność odszkodowawczą pozwanego co do zasady, uznając jednak za zasadne obniżenie kwoty zadośćuczynienia. Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonego w aktach sprawy materiału dowodowego, w szczególności wnioskuje w oparciu o zeznania powoda I. B. przesłuchanego w charakterze strony postępowania, zeznania świadka K. B., dokumenty prywatne oraz opinię sądową z zakresu psychiatrii i psychologii.

Sąd uznał za prawdziwe zeznania złożone przez powoda. W pełni dał wiarę jego zeznaniom w zakresie, w jakim odnosiły się do negatywnych przeżyć doznanych w związku ze śmiercią rodziców, jego stanu zdrowia psychicznego oraz zmianom w życiu codziennym, jakie stały się konsekwencją nagłej ich śmierci.

Za prawdziwe również Sąd uznał zeznania przesłuchanego w toku postępowania świadka, który zeznawał na okoliczność wpływu śmierci rodziców na stan zdrowia psychicznego powoda i jego funkcjonowania w życiu codziennym oraz poczucia poniesionej przez niego krzywdy. Zeznania przez świadka złożone były spójne i konsekwentne.

Walog wiarygodności Sąd przyznał sporządzonej w niniejszej sprawie opinii, która w ocenie Sądu została sporządzona w sposób rzetelny, z wykorzystaniem specjalistycznej wiedzy, która ponadto w swojej treści zawierała wyczerpujące i wnikliwie wnioski. Biegli dokonali oceny rzeczywistego stanu zdrowia psychicznego powoda. Skrupulatnie w ocenie Sądu przeprowadzili wywód myślowy w przedmiocie aktualnych jego dolegliwości, reakcji na śmierć rodziców oraz skutków doznanej traumy. Tok rozumowania przedstawiony przez biegłych należało uznać za logiczny, a nadto konsekwentny. Powyższej opinii Sąd dał wiarę w całości, albowiem biegli w sposób szczegółowy przedstawili okoliczności, jakie stały się podstawą wniosków w niej wskazanych, odwołując się do konkretnych faktów. Biegli dysponowali również niewątpliwie odpowiednią wiedzą i doświadczeniem predestynującym ich do wydania przedmiotowej opinii. Wnioski wyciągane przez biegłych nadto należało uznać za zgodne z zasadami logicznego rozumowania i wiedzy zawodowej.

Ustalenia faktyczne Sąd poczynił również w oparciu o przedłożone do akt sprawy dokumenty prywatne, które ocenił na podstawie art. 245 k.p.c., zgodnie z którym dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie w nim zawarte. Nie były one ponadto kwestionowane przez żadną ze stron postępowania.

Poza sporem w niniejszej sprawie była krzywda, jakiej powód doznał wskutek śmierci rodziców. Przedmiotem sporu natomiast był zakres rzeczywistej krzywdy i wysokość dochodzonego przez powoda zadośćuczynienia. Strony nie zgadzały się również, co do kwestii pogorszenia się sytuacji życiowej powoda, co miało stanowić bezpośrednie następstwo wypadku.

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. stanowiącym podstawę odpowiedzialności pozwanego wobec powódki, przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zgodnie z art. 446 § 4 k.c. Sąd może także przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Jako podstawę prawną odpowiedzialności pozwanego Sąd przyjął również art. 98 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. 2003, nr 124 poz. 1152). Podkreślenia przy tym wymaga, że pozwany swojej odpowiedzialności nie kwestionował.

Przepis art. 446 § 4 k.c. stanowi podstawę do dochodzenia roszczeń odszkodowawczych przez bliskich członków rodziny zmarłego, jednakże tylko tych, którzy wykazą, że pomiędzy zmarłym, a nimi istniała szczególnego rodzaju bliska więź emocjonalna. Zdaniem Sądu takim członkiem rodziny dla zmarłych był niewątpliwie powód, który w toku niniejszego procesu wykazał, że pomiędzy nim a jego rodzicami istniała silna więź emocjonalna. Przyznanie zadośćuczynienia pieniężnego na podstawie niniejszego przepisu ma na celu przede wszystkim zrehabilitowanie krzywdy za naruszenie prawa do życia w rodzinie i ból spowodowany utratą najbliższej osoby. Naruszenie prawa

do życia w rodzinie stanowi dalece większą dolegliwość psychiczną dla członka rodziny zmarłego niż w przypadku innych dóbr, a jej skutki rozciągają się na całe życie osób bliskich. Sąd uznał za uzasadnione roszczenie powoda nie mając jakichkolwiek wątpliwości, iż doznał bardzo bolesnej straty, jaką jest śmierć rodziców, dlatego też zachodzą podstawy do przyznania mu zadośćuczynienia. Podkreślić należy, że istotą zadośćuczynienia jest jego związek z doznawaną przez poszkodowanego krzywdą przejawiającą się zarówno w cierpieniach fizycznych, to znaczy bólu, jak również w cierpieniach psychicznych, które objawiają się poprzez ujemne uczucia, poczucie straty, bezsilności, czy osamotnienia. Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie doznanych cierpień i pieniężne zrekompensowanie doznanej przez poszkodowanego krzywdy. Jest to świadczenie o charakterze kompensacyjnym, które powinno stanowić ekonomicznie odczuwalną wartość, jednak nie nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, co oznacza, że powinno zostać utrzymane w rozsądnych granicach. Zauważyć należy również, że każdy przypadek, gdy przedmiotem rozstrzygnięcia jest relacja pomiędzy dzieckiem a rodzicem, powinien być oceniany indywidualnie. Niewątpliwie jednak bardzo trudnym jest poddawanie ocenie intensywności więzi, jaka między nimi istnieje. Miłość dziecka do rodziców jest uczuciem bardzo subiektywnym. Oczywistym jest jednak w ocenie Sądu, że powód doznał bolesnej krzywdy wskutek ich śmierci. Konsekwencją tego było bowiem naruszenie jego dobra osobistego, jakim niewątpliwie jest więź istniejąca między osobami żyjącymi. Jak wynika z poczynionych ustaleń stanu faktycznego, powód był w bliskich relacjach z rodzicami oraz prowadził z nimi wspólne gospodarstwo domowe. Rodzice z uwagi na jego stan zdrowia oraz stwierdzony stopień niepełnosprawności pomagali mu również w codziennych sytuacjach, dbali o niego i sprawowali nad nim opiekę. Wskutek ich śmierci został bezpowrotnie pozbawiony możliwości budowania z nimi dalszej relacji. Ponadto w jego otoczeniu zabrakło osób, które zawsze mu pomagały i troszczyły się o jego dobro, dając mu w ten sposób poczucie bezpieczeństwa. Aktualnie może liczyć jedynie na pomoc ze strony brata. Stracił jednak poczucie stabilizacji, jakie istnieje zawsze w przypadku istnienia więzi między dzieckiem a rodzicami. Ostatecznie został pozbawiony uzyskania wsparcia i pomocy z ich strony. Powód przy tym nie ma własnej rodziny, dlatego też strata rodziców, z którymi na co dzień funkcjonował i w których towarzystwie przebywał jest jeszcze bardziej dotkliwa. Wszystkie te okoliczności wskazują w ocenie Sądu na zasadność dochodzonego przez niego roszczenia. Powód dochodził zadośćuczynienia w łącznej kwocie 100.000 zł. Sąd przy uwzględnieniu świadczenia już wypłaconego przez pozwanego w wysokości 30.000 zł, uznał za zasadne zasądzenie dodatkowo kwoty z tego tytułu w wysokości dodatkowych 30.000 zł. Wysokość zadośćuczynienia bowiem powinna być odpowiednia do doznanych krzywd. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wypracowane zostały szczegółowe kryteria, stanowiące podstawę do wyznaczenia poziomu „odpowiedniości” sumy stanowiącej zadośćuczynienie w przypadku doznanej krzywdy. Są to w szczególności rodzaj naruszonego dobra, czas trwania cierpień, czy też intensywność ujemnych doznań psychicznych (por. wyrok SN z dnia 20 kwietnia 2006 r., IV CSK 99/05, LEX nr 198509). Kierując się wskazanymi kryteriami, Sąd mając na względzie okoliczności niniejszej sprawy uznał, że utrata więzi, jaka łączyła powoda z rodzicami wiązała się z doznaniem przez niego wielkiej krzywdy. Miłość, przywiązanie, więź emocjonalna i uczuciowa, poczucie bezpieczeństwa i stabilności, które powstają poprzez relację istniejącą między rodzicem, a dzieckiem stanowią uczucia o charakterze bardzo subiektywnym, dlatego też trudno jest dokonać oceny zakresu doznanej krzywdy w wyniku śmierci rodzica. Wskazać jednocześnie należy, że ustalenie wysokości zadośćuczynienia z art. 446 § 4 k.c. winno nastąpić według kryteriów branych pod uwagę przy zasądzaniu zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych. Sąd takimi kryteriami kierował się rozpoznając niniejszą sprawę. Reasumując, przyznane przez Sąd zadośćuczynienie ma przede wszystkim zrekompensować ujemne uczucia, poczucie straty, bezsilności, osamotnienia, lęku, utraty poczucia bezpieczeństwa i codziennej stabilizacji życiowej, wszystkie negatywne następstwa śmierci bliskiej dla powoda osoby. Zapewne przyznane powodowi zadośćuczynienie nie zniweluje cierpień przez niego zaznanych, jednakże stworzy mu poczucie stabilizacji finansowej, co może pozytywnie wpłynąć na jego przyszłość.

Sąd nie uwzględnił w całości żądania, ponieważ zadośćuczynienie jest to jednorazowe świadczenie, które ma złagodzić skutki doznanych cierpień, dlatego też nie można go utożsamiać z dostarczeniem stałego źródła utrzymania. Wysokość zadośćuczynienia musi być rozważana indywidualnie i przedstawiać dla poszkodowanego odczuwalną wartość ekonomiczną, adekwatną do warunków gospodarki rynkowej. Kwota przyznana przez Sąd będzie stanowiła odczuwalną wartość, która zrekompensuje poniesioną przez powoda bolesną stratę. Przyznanie kwoty żądanej przez

powoda prowadziłyby zdaniem Sądu do jego bezpodstawnego wzbogacenia, zaś kwota w łącznej wysokości 60.000 zł będzie adekwatna do zakresu doznanej przez niego krzywdy.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w pkt 1 wyroku na podstawie art. 446 § 4 k.c. oraz w pkt 2 na podstawie art. 446 § 4 k.c. a contrario.

Powód domagał się także przyznania odszkodowania w łącznej wysokości 40.000 zł z tytułu pogorszenia się jego sytuacji życiowej. Zgodnie z art. 446 § 3 k.c. Sąd może ponadto przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego stosowne odszkodowanie, jeżeli wskutek jego śmierci nastąpiło znaczne pogorszenie ich sytuacji życiowej. Znaczne pogorszenie sytuacji życiowej, o którym mowa w art. 446 § 3 k.c. obejmuje niekorzystne zmiany w sytuacji materialnej najbliższego członka rodziny zmarłego oraz zmiany w sferze jego dóbr niematerialnych, które wpływają na sytuację materialną. Są to zarówno zmiany znane i istniejące w dacie orzekania, jak i zmiany mogące powstać w przyszłości, a dające się przewidzieć na podstawie zasad doświadczenia życiowego. Może to być utrata pomocy, wsparcia i opieki ze strony zmarłego lub możliwości uzyskania w przyszłości stabilnych warunków życiowych, ale mogą to być także niekorzystne zmiany w psychice, takie jak stres, depresja, poczucie osamotnienia, które mają wpływ na stan zdrowia, osłabienie aktywności życiowej lub zawodowej i w konsekwencji powodują pogorszenie sytuacji majątkowej. W ocenie Sądu na podstawie poczynionych ustaleń, roszczenie powoda uznać należało za uzasadnione. Przedmiotowe odszkodowanie ma na celu przede wszystkim zniwelowanie poniesionej szkody majątkowej przez najbliższego członka rodziny zmarłego. Ma ono wynagradzać doznane uszczerbki majątkowe. Podstawowym warunkiem przyznania odszkodowania w tym przypadku jest wykazanie, że nastąpiło znaczne pogorszenie sytuacji życiowej. Sąd uznał za zasadne przyznanie powodowi odszkodowania z tego tytułu, biorąc pod uwagę, że przed wypadkiem powód prowadził wspólne gospodarstwo domowe z rodzicami. Na budżet domowy składały się wówczas wynagrodzenia pochodzące z trzech źródeł. Aktualnie powód utrzymuje się jedynie ze środków przez siebie uzyskanych. Wypadek, w którym zginęli jego rodzice także wiązał się dla powoda z koniecznością zmiany miejsca zamieszkania, przystosowania się do nowego miejsca, a tym samym z wieloma zmianami, w tym zmianą dotychczasowego trybu życia. Dotąd pomocy udzielali mu rodzice z uwagi na jego niepełnosprawność. Aktualnie zaś zmuszony jest korzystać z pomocy brata, co stanowi dla niego dodatkową niedogodność, gdyż ma świadomość, że z uwagi na swój stan zdrowia dodatkowo obciąża swojego brata, dodając mu w ten sposób obowiązków. Wszystkie te okoliczności zdaniem Sądu wskazują na zasadność przyznania powodowi odszkodowania, gdyż wskutek zaistniałego zdarzenia zmuszony on został do prowadzenia samodzielnej egzystencji. Gdy rodzice powoda żyli, wówczas jedynie w pewnym zakresie partycypował on w kosztach utrzymania. Aktualnie zaś w pełnym zakresie musi ponosić koszty związane z codziennym funkcjonowaniem.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w pkt 3 wyroku na podstawie art. 446 § 3 k.p.c.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., z którego wynika, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Na podstawie art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Odsetki ustawowe stanowią rekompensatę uszczerbku majątkowego doznanego przez wierzyciela wskutek pozbawienia go możliwości czerpania korzyści z należnego mu świadczenia pieniężnego. Uzasadnionym było przyznanie powodowi odsetek ustawowych od dnia 3 marca 2009r. zgodnie z żądaniem pozwu od przyznanej w wyroku kwoty zadośćuczynienia. Sąd powództwo oddalił jednak w zakresie żądania odsetek ustawowych od dochodzonego przez powoda odszkodowania, ponieważ powód w toku postępowania likwidacyjnego nie zgłaszał przedmiotowego roszczenia.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w pkt 5 - 6 wyroku na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. Na koszty postępowania składała się opłata sądowa w kwocie 7.000 zł oraz wydatki związane z powołaniem dowodu z opinii biegłych sądowych w kwocie 500 zł. Sąd uznał, że każda ze stron powinna pokryć koszty w 50 %, Biorąc pod uwagę, że powód uregulował kwotę 1.000 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, Sąd nakazał pobrać z zasądnionego na rzecz powoda świadczenia kwotę 2.500 zł. Od pozwanego Sąd nakazał ściągnąć kwotę 3.500 zł. Każdą ze stron Sąd również

obciążył kwotą 250 zł, stanowiącą część wydatków. Sąd zniósł również wzajemnie koszty zastępstwa procesowego między stronami na podstawie art. 100 k.p.c.